

Když člověk vážně onemocní, potřebuje zvláštní milosti Boží, aby stísněn úzkostí neklešal na mysli a aby snad v pokušení neochabla jeho víra. Proto Kristus posiluje věřící v zápase s nemocí svátostným pomazáním jako mocnou záštitou.

Slavení této svátosti spočívá především v tom, že po předchozím vzkládání rukou od představených církevní obce koná se modlitba spojená s vírou a nemocní jsou mazáni olejem, který byl posvěcen Božím požehnáním. Tento obřad naznačuje i uděluje svátostnou milost.

Tato svátost dává nemocnému milost Ducha Svatého: pomáhá celému člověku k uzdravení, posiluje jeho důvěru v Boha a vyzbrojuje ho proti pokušení a úzkosti před smrtí, aby mohl nejen statečně snášet utrpení, ale také proti němu bojovat, a prospívá-li to jeho spáse, dosáhnout zdraví; poskytuje též, pokud je třeba, odpuštění hříchů a dovršení křesťanského pokání.

Mezi lidmi občas panuje strach z této svátosti. „Kněze nevolejte, ještě neumírám!“ Podobná zvolání uslyšíme tam, kde se svátost nemocných prezentuje jako „poslední pomazání“. Jistěže v mnoha případech doprovází tato svátost poslední okamžiky lidského života.

Pomazání nemocných ale není svátostí jen pro ty, kdo se ocitli v krajním ohrožení života a umírají. Příhodná doba pro její přijetí je už tehdy, když věřící začíná být v nebezpečí smrti pro nemoc nebo stáří. Tuto svátost můžeme přijmout i vícekrát ve svém životě. Pomazání má přece nemocného **posílit a zachránit**. Křesťan může požádat o svaté pomazání, kdykoliv těžce onemocní (míra závažnosti nemoci

se posoudí bez zbytečné úzkostlivosti), a stejně tak když se nemoc zhorší. Také je vhodné přijmout tuto svátost před závažným lékařským zákrokem (operací), je-li příčinou této operace nebezpečné onemocnění. Ale svátost nemocných je možno udělit též starým lidem, jejichž síly značně ochabují, i když není přímo vidět nějaká nebezpečná nemoc. Nikdy se nemá přijetí pomazání nemocných zbytečně oddalovat.

Jako všechny svátosti, i tato je slavením liturgie ve společenství, ať už koná v rodině, v nemocnici nebo v kostele, pro jednoho nemocného nebo pro skupinu nemocných. Dovolují-li to okolnosti, je vhodné, aby slavení svátosti předcházela svátost pokání a může být ukončeno přijetím eucharistie.

V naší farnosti budeme společně slavit udílení svátosti pomazání nemocných v neděli 8. února při mši svaté v 8.30 h. K jejímu přijetí jsou zváni všichni nemocní, kteří touží po tom být Kristem posíleni a zachráněni.

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 2. 2. – 15. 2. 2026

2. 2. Po Svátek Uvedení Páně do chrámu

KO 18.00 za Miloše Kousala a jeho rodiče

žehnání svící a průvod

3. 2. Út KA 18.00 za ++ z rodiny Krajčoviechovy-Motarusíkovy

4. 2. St KA 08.00 za ++ z rodiny Krajčoviechovy, Kačicovou Helenu a Františka

5. 2. Čt Památka sv. Agáty, panny a mučednice

6. 2. Pá Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků

KO 18.00 na úmysl

od 16.00 na faře svátost smíření

7. 2. So DD 13.30 za farníky

KA 18.00 na úmysl

8. 2. Ne 5. neděle v mezidobí

KO 08.30 za ++ Annu a Karla Petrovy

udílení svátosti pomazání nemocných

9. 2. Po – – –

10. 2. Út Památka sv. Scholastiky, panny

KA 18.00 za ++ rodiče z obou stran a ++ sourozence

11. 2. St Panny Marie Lurdské

KA 08.00 za zdraví a Boží požehnání pro vnuky u příležitosti narozenin

SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH

12. 2. Čt KA 08.00 za zdraví a Boží požehnání pro Marii

13. 2. Pá KA 18.00 za ++ Urbana a Anastázii

14. 2. So DD 13.30 za farníky

KA 18.00 za ++ Cecilii Novotnou, manžela a rodiče Pajunkovy

15. 2. Ne 6. neděle v mezidobí

KO 08.30 za zdraví a Boží pomoc pro rodinu Ladislava Balušíka a za + Annu Dostálovou, manžela a ++ rodiče a sourozence

CH 15.00 na úmysl

CO DNES ZNAMENÁ II. Vatikánský koncil?

V roce 2000 prohlásil papež Jan Pavel II.: „Cítím povinnost poukázat na koncil jako na velkou milost, kterou církev ve 20. století obdržela.“ A já nyní pociťuji povolání přičinit se, aby proroctví koncilu nebylo uhašeno a stále se hledaly cesty a způsoby, jak uskutečnit jeho intuice. Jde totiž o učení církve (magisterium), které i dnes představuje polární hvězdu na cestě Církve.

Jak učil Benedikt XVI., „postupem let dokumenty neztratily na aktuálnosti; jejich učení se jeví jako zvláště relevantní ve vztahu k nové situaci církve a současné globalizované společnosti“. Když papež Jan XXIII. v říjnu 1962 zahájil koncilní zasedání, hovořil o něm jako o úsvitu nového dne pro celou církev. Práce četných otců, kteří se sešli z církví všech kontinentů, skutečně připravila půdu pro novou etapu církevního života.

Po bohaté biblické, teologické a liturgické reflexi, která provázela celé 20. století, II. vatikánský koncil objevil tvář Boha jako Otce, který nás v Kristu volá, abychom byli jeho dětmi. Pohlížel na církev ve světle Krista, světla národů, jako na tajemství společenství a svátost jednoty mezi Bohem a jeho lidem. Zahájil důležitou liturgickou reformu, která do centra postavila tajemství spásy a aktivní a vědomou účast celého Božího lidu.

Zároveň nám pomohl otevřít se světu a přijmout změny a výzvy moderní doby v dialogu a ve spoluodpovědnosti, jako církve, která touží otevřít náruč lidstvu, být ozvěnou nadějí a úzkostí národů a spolupracovat na budování spravedlivější a bratrštetější společnosti.

Díky II. vatikánskému koncilu „se církev stává slovem; církev se stává poselstvím; církev se stává rozhovorem“ (sv. Pavel VI.) a zavazuje se hledat pravdu cestou ekumenismu, mezináboženského dialogu a dialogu s lidmi dobré vůle.

Tento duch, tento vnitřní postoj musí cha-

rakterizovat náš duchovní život i pastorační činnost Církve. Je to důležité proto, že musíme ještě plněji uskutečňovat církevní reformu ve smyslu služby. Tváří v tvář dnešním výzvám jsme zároveň povoláni zůstat pozornými interprety znamení doby. Máme být radostnými zvěstovateli evangelia. A také odvážnými svědky spravedlnosti a míru.

Albino Luciani (budoucí papež Jan Pavel I.) napsal na začátku koncilu prorocká slova: „Není potřeba vytvářet organizace, metody nebo struktury, ale hlubší a rozsáhlejší svátost. Je možné, že vynikající a hojné plody koncilu budou viditelné až po staletích. Dozraje po namáhavém překonání rozporů a nepříznivých situací.“

Znovu objevit koncil, jak řekl papež František, nám pomáhá vrátit prvenství Bohu. A také církvi, která je „šílená láskou k Pánu a ke všem lidem, které miluje“.

Bratři a sestry, to, co řekl svatý Pavel VI. koncilním otcům na konci prací koncilu, zůstává i pro nás dnes kritériem orientace – prohlásil, že nastal čas odjezdu, opuštění koncilního shromáždění, aby šli vstříc lidstvu a přinesli mu radostnou zvěst evangelia, s vědomím, že prožili čas milosti, v němž se spojila minulost, přítomnost a budoucnost:

„Minulost: protože zde je shromážděna Kristova církev se svou tradicí, svou historií, svými koncily, svými učiteli, svými svatými. Přítomnost: protože odcházíme, abychom šli vstříc dnešnímu světu s jeho bídou, bolestí, hříchy, ale také s jeho úžasnými úspěchy, hodnotami a ctnostmi. A nakonec budoucnost je v naléhavém apelu národů na větší spravedlnost, v jejich touze po míru, v jejich vědomé či nevědomé žití po vyšším životě: přesně takovém, který jim Kristova církev může a chce dát.“

Platí to i pro nás. Když přistupujeme k dokumentům II. vatikánskému koncilu a znovu obje-

vujeme jejich prorocký a aktuální význam, přijímáme bohatou tradici života církve a zároveň se ptáme na současnost a znovu prožíváme radost z toho, že můžeme vycházet

vstříc světu, abychom mu přinesli evangelium království Božího, království lásky, spravedlnosti a míru.

Lev XIV.

TEOLOGIE NEMOCI

Nemoci a bolesti člověka patřily vždy mezi největší potíže, které trápily jeho svědomí. Ale ti, kdo vyznávají křesťanskou víru, i když cítí a prožívají totéž, přece podporováni světlem víry chápou hlouběji tajemství bolesti a statečněji ji snášejí. Nejenže totiž z Kristových slov vědí, co nemoc znamená a jaký má význam pro jejich spásu a pro spásu světa, ale vědí také, že je miluje tentýž Kristus, který během svého života často nemocné navštěvoval a uzdravoval.

Ačkoli nemoc úzce souvisí se stavem člověka, žijícího v hříchu, většinou nemůže být považována za trest, jímž jsou jednotlivci stíháni za své hříchy (srov. Jan 9,3). Sám Kristus, i když byl bez hříchu, naplnil, co je psáno u proroka Izaiáše: snášel ve svém utrpení mnohé útrapy a měl účast na všech lidských bolestech (srov. Iz 53,4-5). A doposud je trýzněn a tísněn ve svých údech, které se mu staly podobnými; to tehdy, když my prožíváme těžké okamžiky. Ty však se zdají být jen chvilkovými a lehkými ve srovnání s velikostí věčné slávy, kterou nám zjednávají (srov. 2 Kor 4,17).

Podle plánu Boží prozřetelnosti má člověk odhodlaně bojovat s každou nemocí a také se pečlivě starat o dobré zdraví, aby mohl v lidské společnosti a v církvi plnit své poslání. Vždy však má být ochoten doplňovat, co zbývá v Kristově utrpení pro spásu světa a očekávat osvobození celého tvorstva ke slávě Božích dětí (srov. Kol 1,24; Řím 8,19-21). Kromě toho mají nemocní v církvi poslání nabádat svým svědectvím ostatní, aby nezapomínali na věci podstatné a vyšší, a zároveň ukazovat, že smrtelný lidský život má být vykoupěn účastí na smrti a zmrtnýchvstání Krista.

Nejen nemocný má bojovat proti nemoci.

Také lékaři a všichni, kteří se jakýmkoli způsobem věnují péči o nemocné, ať uváží, že mají udělat, vyzkoušet a pokusit se o všechno, co by mohlo nemocným přinést duševní a tělesnou úlevu. Když takto jednají, plní Kristova slova, jimiž přikázal navštěvovat nemocné; jako by říkal, že ti, kdo navštěvují nemocné, mají mít na mysli celého člověka a poskytovat hmotnou pomoc i duchovní posilu.

Jestliže v Kristově těle, kterým je církev, trpí jeden úd, trpí spolu s ním i všechny ostatní údy (1 Kor 12,26). Proto ať jsou ve zvláštní úctě skutky milosrdenství vůči nemocným i všechny takzvané charitativní skutky a vzájemná pomoc k ulehčení lidských nesnází všeho druhu. Všechno úsilí vědy směřující k prodloužení biologického věku a každá upřímná péče o nemocné, ať je vykonává kdokoliv, mohou být považovány za přípravu na evangelium a vždy se nějak podílejí na ulehčení, které přináší Kristus.

Proto je velmi vhodné, aby na této službě vzájemné lásky v Kristově těle měli účast všichni pokřtění. A to jak v boji proti nemoci a projevech lásky k nemocným, tak v účasti na slavení svátostí, které jsou nemocným udělovány.

Zvláštní poslání při poskytování této služby mají domácí nemocného a ti, kdo se o něj starají. Na nich především záleží, aby posilovali nemocného slovy víry a společnou modlitbou, aby ho odporučili trpícímu a oslavenému Pánu. Mají nemocného též povzbuzovat, aby se svobodně přidružil ke Kristově utrpení a k jeho smrti a přispíval tímto způsobem k dobru Božího lidu.

Obřady pomazání nemocných – Úvod